

<p>ΗΧΟΣ Β'.</p> <p>ΕΝ ΤΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. 1-6).</p> <p>Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.</p> <p>Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε, προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.</p> <p>Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ Λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασεν.</p> <p>Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναῖξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· Ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σου, ἐφώτισας</p>		<p>ΗΧΟΣ Β'.</p> <p>ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.</p> <p>Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).</p> <p>Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Αὐτὸν πού προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸν Θεὸ Λόγο (τὸν Χριστό), πού σαρκώθηκε (ἔγινε ἄνθρωπος) ἀπὸ τῆ Μαρίας Παρθένο, ἐμπρός, ἄς τὸν προσκυνήσουμε· διότι ἀφοῦ ὑπέμεινε Σταυρό, παραδόθηκε στὴν ταφή, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησε, καὶ ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἔσωσε ἐμένα τὸν πλανώμενον ἄνθρωπο.</p> <p>Ὁ Χριστὸς ὁ Σωτήρας μας, ἀφοῦ κάρφωσε στὸν Σταυρό τὸ γραμμάτιο τῶν εἰς βάρος μας ἀμαρτιῶν, τὸ ἔσβησε, καὶ κατήργησε τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου· Προσκυνοῦμε τὴν τριήμερη Ἀνάστασή του.</p> <p>Μαζὶ μὲ τοὺς Ἀρχαγγέλους ἄς ὑμνήσουμε τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἀνάσταση· διότι αὐτὸς εἶναι Λυτρωτὴς καὶ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας· Καὶ μὲ δόξα φοβερὴ καὶ ἰσχυρὴ δύναμη πάλι θά ἔλθει, γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμο πού ἔπλασε.</p> <p>Ἐσένα, πού σταυρώθηκες καὶ θάφτηκες, Ἄγγελος σ' ἐκήρυξε Δεσπότη (Κύριο), καὶ ἔλεγε στίς γυναῖκες· Ἐλάτε νὰ δεῖτε, ὅπου κοίτονταν ὁ Κύριος· Διότι ἀναστήθηκε, ὅπως εἶπε, ὡς Παντοδύναμος· Γι' αὐτὸ σέ προσκυνοῦμε ἐσένα τὸν μόνον ἀθάνατο, Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησέ μας.</p> <p>Μέ τὸν Σταυρό σου κατάργησες τὴν κατάρα τοῦ ξύλου (τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως). Μέ τὴν ταφή σου νέκρωσες τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου. Καὶ μὲ τὴν Ἀνάστασή σου φώτι-</p>
---	--	---

τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν·
 Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡνοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου,
 πυλωροὶ δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν· πύλας γὰρ
 χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς
 συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους, καὶ
 σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων
 ἀναμέλψωμεν, δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου,
 προσπέσωμεν λέγοντες· ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς,
 καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ
 Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παρθῆθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος
 ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο
 καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ
 παρθένος ἔμεινας, ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης
 ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωυσέως Χριστός, ἡ
 σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11.

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 14-15).

σεσ τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Γί' αὐτό φωνάζουμε σ' ἐσένα·
 Εὐεργέτα Χριστέ Θεέ μας, δόξα σοι.

Ἀνοίχθηκαν μπροστά σου, Κύριε, μέ φόβο οἱ πύλες τοῦ
 θανάτου. Καί οἱ θυρωροὶ τοῦ ἄδη, μόλις σέ εἶδαν, ζάρωσαν
 ἀπό φόβο. Διότι συνέτριψες τίς χάλκινες πύλες, καί
 ἔσπασες τοὺς μοχλοὺς τοὺς σιδερένιους, καί μᾶς ἔβγαλες
 ἀπό τό σκοτάδι καί τή σκιά τοῦ θανάτου, καί ἔκοψες τά
 δεσμά μας.

Ἄς ἀναπέμψουμε τόν ὕμνο γιά τή σωτηρία μας ψάλ-
 λοντας μέ τά στόματά μας, ἐλάτε ὅλοι στόν οἶκο (τόν ναό)
 τοῦ Κυρίου, νά πέσουμε ἐμπρός του εὐλαβικά λέγοντας·
 Ἐσύ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκες ἐπάνω στό ξύλο, καί
 ἀναστήθηκες ἀπό τοὺς νεκρούς, καί βρῖσκεσαι στοὺς κόλ-
 πους (στήν ἀγκαλιά) τοῦ Πατρὸς, συγχώρησε τίς ἁμαρτίες
 μας.

Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίο.

Πέρασε καί ἔφυγε ἡ σκιά τοῦ παλαιοῦ (τοῦ Ἑβραϊκοῦ)
 νόμου, γιατί ἦλθε ὁ νόμος τῆς χάριτος (ὁ χριστιανικός)·
 Διότι, ὅπως ἡ βάτος τοῦ Μωυσῆ δέν καιγόταν, μολονότι
 ἔβγαζε φλόγες, ἔτσι Παρθένος γέννησες καί Παρθένος
 ἔεινες· ἀντὶ στύλου πυρός, (πού ὀδηγοῦσε τοὺς Ἑβραίους
 στήν ἔρημο) ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τοῦ
 Μωυσῆ ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 14-15).

Τροπάρια.

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, ἄπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Διὰ ξύλου Σῶτερ κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, κράτος θανάτου τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, ἐφώτισας δὲ τὸ γένος ἡμῶν τῇ Ἐγέρσει σου· διὸ βοῶμέν σοι· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐν τῷ Σταυρῷ, Χριστέ, φανείς καθηλωμένος, ἠλλοίωσας κάλλος κτισμάτων, καὶ τὸ μὲν ἀπάνθρωπον στρατιῶται δεικνύμενοι, λόγχη πλευράν σου ἐκέντησαν. Ἐβραῖοι δὲ σφραγίσαι τάφον ἠτήσαντο, τὴν σὴν ἐξουσίαν οὐκ ἐπιστάμενοι, ἀλλ' ὁ δὴ οἶκτον σπλάγχνων σου καταδεξάμενος ταφήν, καὶ τριήμερος ἀναστάς, Κύριε δόξα σοι.

Ζωοδότα Χριστέ, ἐκουσίως Πάθος ὑποστὰς διὰ θνητούς, ἐν Ἄιδῃ δὲ κατελθὼν ὡς δυνατός, τοὺς ἐκεῖ τὴν ἔλευσιν μένοντας τὴν σὴν, ἀφαρπάσας ὡς ἐκ χειρὸς κραταιοῦ, Παράδεισον ἀνθ' Ἄιδου, οἰκεῖν δεδώρησαι· διὸ καὶ ἡμῖν τοῖς δοξάζουσι τὴν σὴν τριήμερον Ἐγερσιν, δώρησαι ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα, ἀνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἄπασαν

Τροπάρια.

Ἡ ἀνάστασή σου, Χριστέ Σωτήρα, ἐφώτισε ὅλη τὴν οἰκουμένην. Καὶ ἀνακάλεσες ἀπὸ τὴν πτώση του τὸ δικό σου πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Μέ τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, Σωτήρα, κατάργησες τὴν κατάρα τοῦ ξύλου (τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως)· Μέ τὴν ταφή σου νέκρωσες τὸ κράτος, (τὴν ἐξουσία) τοῦ θανάτου, καὶ φώτισες τὸ γένος μας μέ τὴν Ἀνάστασή σου· Γι' αὐτὸ κραυγάζουμε σ' ἐσένα· Ζωοδότα Χριστέ Θεέ μας, δόξα σοι.

Ὅταν φάνηκες, Χριστέ, καρφωμένος στὸν Σταυρό, ἠλλοίωσες τὴν ὠραιότητα τῶν κτισμάτων. Καὶ οἱ στρατιῶτες βέβαια δείχνοντας τὴν ἀπανθρωπιά τους τρύπησαν μέ τὴ λόγχη τὴν πλευρά σου. Οἱ Ἐβραῖοι πάλι ἐζήτησαν, νὰ σφραγίσουν τὸν τάφο, μὴ γνωρίζοντας τὴ δική σου ἐξουσία· Ἀλλὰ Ἐσύ πού καταδέχθηκες ταφή ἀπὸ σπλαχνική συμπόνοια, καὶ ἀναστήθηκες τριήμερος, Κύριε, δόξα σοι.

Ζωοδότα Χριστέ, Ἐσύ πού ὑπέστης θεληματικὰ πάθος γιὰ χάρη τῶν θνητῶν, καὶ κατέβηκες στὸν ἄδη ὡς δυνατός, καὶ ἄρπαξες σὰν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἰσχυροῦ (τοῦ θανάτου), αὐτοὺς πού περίμεναν ἐκεῖ τὸν ἐρχομό σου, ἔδωσες σ' αὐτοὺς ὡς δῶρο τὸ νὰ κατοικοῦν στὸν παράδεισο ἀντὶ τοῦ ἄδη· γι' αὐτὸ καὶ σ' ἐμᾶς πού δοξάζουμε τὴν τριήμερή σου Ἀνάσταση, δώρισε συγχώρηση ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα πρωτοφανές, ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα θαύματα! Διότι, ποιὸς εἶδε μητέρα, νὰ ἔχει γεννήσει χωρὶς ἄνδρα, καὶ νὰ κρατᾷ στίς ἀγκάλες, αὐτὸν πού κρατᾷ

τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κηθέν, ὄν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρησῖαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύση δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος, ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σα Θεοτόκε μυστήρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

ΗΧΟΣ Β'.

ΕΝ ΤΩι ΟΡΘΡΩι

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν,

στά χέρια τοῦ ὅλη τῆ κτίση; Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ τὸ παιδί πού γεννήθηκε· Αὐτὸν λοιπόν, Πάναγνη, τὸν ὁποῖο κράτησες ὡς βρέφος στά χέρια σου, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖο ἔχεις μητρικό θάρρος, μὴ παύσεις νὰ τὸν παρακαλεῖς θερμά, γι' αὐτούς πού σὲ τιμοῦν, νὰ λυπηθεῖ καὶ νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Ὅταν κατέβηκες στὸ τὸν θάνατο, Ἐσὺ ἡ ἀθάνατη ζωὴ, τότε νέκρωσες τὸν ἄδη μέ τῇ λάμψη τῆς Θεότητος· Καὶ ὅταν ἀνέστησες ἀπὸ τὰ καταχθόνια (ἀπὸ τὸν ἄδη) τοὺς νεκρούς, ὅλες οἱ ἐπουράνιες Δυνάμεις ἐκραύγαζαν· Χριστέ Θεέ μας πού δίνεις τῇ ζωῇ, δόξα σ' ἐσένα.

Θεοτοκίο.

Ὅλα εἶναι ὑπέρολογα, ὅλα εἶναι ὑπερένδοξα τὰ μυστήρια σου, Θεοτόκε. Σφραγισμένη μέ τὴν ἀγνότητα καὶ φυλαγμένη μέ παρθενία, ἀναγνωρίσθηκες Μητέρα ἀληθινή, ἀφοῦ γέννησες Θεὸν ἀληθινόν· Αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

ΗΧΟΣ Β'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα.

Ὁ ἐπίσημος κοινωνικά Ἰωσήφ, ἀφοῦ κατέβασε ἀπὸ τό

τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ ειλήσας
καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ, κηδεύσας
ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης Κύριε, παρέχων
τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ταῖς μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα
ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς
ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾷ ἐδείχθη
ἀλλότριος, ἀλλὰ κραυγάσατε· ἀνέστη ὁ Κύριος,
παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον.

Ὑπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε
Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ
Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ ἄδης, καὶ ὁ θάνατος
τέθνηκε, νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς
ἠξιώθημεν, τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν
ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες
δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ
κάλυσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς
παρέσχες πᾶσι, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν μυροφόροις
Γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινήν γὰρ ἑορτὴν
σὺν αὐτοῖς ἑορτάζομεν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς
Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν, φιλόνηρωπε Κύριε, τῷ
λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

ξύλο τοῦ Σταυροῦ τὸ ἀμόλυντό σου σῶμα, καὶ ἀφοῦ τό
τύλιξε μέ καθαρό σινδόνι καὶ ἀρώματα, ἀφοῦ τό κήδευσε,
τό ἀπόθεσε σέ καινούριο μνήμα· ἀλλὰ ἀναστήθηκες
τριήμερος, Κύριε, παρέχοντας στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Πρὸς τίς Μυροφόρες γυναῖκες στέκοντας κοντὰ στοῦ
μνήμα ὁ Ἄγγελος φώναζε δυνατὰ· Τὰ μύρα ἀρμόζουν
στοὺς θνητοὺς, ὁ Χριστὸς ὅμως ἀποδείχθηκε ξένος πρὸς
τὴ φθορά· ἀλλὰ διαλαλήστε· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος
παρέχοντας στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Εἶσαι ὑπερένδοξη, Θεοτόκε Παρθένε, γι' αὐτὸ σέ
ὑμνοῦμε· διότι μέ τὸν Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ σου νικήθηκε ὁ
ἄδης καὶ ὁ θάνατος πέθανε· ὄντας νεκροὶ ἀναστηθήκαμε,
καὶ κριθήκαμε ἄξιοι τῆς ζωῆς· Πήραμε τὸν παράδεισο, τὴν
ἀρχαία ἀπόλαυση· γαυτὸ εὐχαριστώντας δοξολογοῦμε ὡς
παντοδύναμο τὸν Χριστό, τὸν Θεὸ μας, καὶ μόνο πολυέλεο.

Χωρὶς νὰ ἐμποδίσεις νὰ σφραγισθεῖ ὁ λίθος, πρόσφε-
ρες σέ ὅλους τὴν πέτρα τῆς πίστεως μέ τὴν Ἀνάστασή σου·
Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα...

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ ὄμιλος αἰσθάνεται ὁμόφωνα
ἀγαλλίαση μαζί μέ τίς Μυροφόρες γυναῖκες· κι ἐμεῖς
γιορτάζουμε μαζί τους κοινή γιορτή, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴ
τῆς δικῆς σου Ἀναστάσεως· Μέσω αὐτῶν, φιλόνηρωπε
Κύριε, δῶσε στὸν λαό σου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας δόξα σοι.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32).

Ὑπακοή.

Μετὰ τὸ Πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ γυναῖκες Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξεήτησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Αναβαθμοὶ

Ἀντίφωνον Α'.

Ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας, πρὸς σέ Σωτήρ, σῶσόν με σὴ ἐπιλάμψει.

Ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς πταιοντάς σοι πολλὰ καθ' ἑκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἰκανὸς σῶος

Εἶσαι ὑπερευλογημένη, Θεοτόκε Παρθένε· Διότι μέ αὐτόν ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος ἀπὸ σένα, ὁ ἄδης αἰχμαλωτίσθηκε, ὁ Ἀδὰμ ἀνακλήθηκε ἀπὸ τὴν πτώση του, ἡ κατάρα ἔχει νεκρωθεῖ, ὁ θάνατος ἔχει θανατωθεῖ, κι ἐμεῖς ἐπιστρέψαμε στή ζωή. Γι' αὐτὸ ἀνυμνώντας φωνάζουμε δυνατά· ἄς εἶσαι δοξασμένος, Χριστέ Θεέ μας, πού ἔτσι εὐαρεστήθηκες, δόξα σοι.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 31-32).

Ὑπακοή.

Μετὰ τὸ πάθος, ὅταν πορεύθηκαν στό μνήμα οἱ γυναῖκες, γιά νά ἀλείψουν μέ μύρα τὸ σῶμα σου, Χριστέ Θεέ μας, εἶδαν Ἀγγέλους στόν τάφο καὶ ἔμειναν ἐκστατικές· διότι τοὺς ἄκουαν νά φωνάζουν, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος παρέχοντας στόν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνο Α'.

Στόν οὐρανὸ ὑψῶνω τά μάτια τῆς καρδιάς μου πρὸς ἐσένα, Σωτήρα μου, σῶσε με μέ τόν δικό σου φωτισμό.

Ἐλέησε, Χριστέ μου, ἐμᾶς πού σοῦ φταῖμε σέ πολλά κάθε ὥρα, καὶ δὸς μας πρὸ τοῦ τέλους τρόπους, γιά νά μετανοοῦμε ἐνώπιόν σου.

Δόξα... . Καὶ νῦν

Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νά βασιλεύει, νά ἀγιάζει, νά κινητοποιεῖ τὴν κτίση· διότι εἶναι Θεός τῆς ἴδιας οὐσίας μέ τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱό.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐάν δέν ἦταν ὁ Κύριος μαζί μας, ποιὸς θά ἦταν

φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἄμα, καὶ ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ τὸν σὸν δοῦλον, λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινοῦνται· καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα... καὶ νῦν ...

Ἄγιω Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὢν δυναμοῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εὐόκασιν ὄρει τῶ ἁγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

Ἐν ἀνομίαις χειρᾶς αὐτῶν μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἐᾷ Χριστός, τῇ ῥάβδῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ἄγιω Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἔνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις καταστέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὀρῶσι.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγή λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Ἐωθινόν Εὐαγγέλιον: Α'.- ΙΑ'.

(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).

ἰκανός, νὰ φυλαχθεῖ σῶος ἀπὸ τὸν διάβολο, πού εἶναι ἐχθρός μας καὶ συγχρόνως ἀνθρωποκτόνος;

Μὴν παραδώσεις, Σωτήρα μου, στὰ δόντια τῶν ἐχθρῶν μου ἐμένα, τὸν δικό σου δοῦλο· διότι μὲ τρόπο λιονταριοῦ κινοῦνται ἐναντίον μου οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει πηγὴ ζωῆς καὶ δόξα. Διότι ὅλα τὰ δημιουργήματα, ὡς Θεός πού εἶναι, τὰ δυναμώνει, τὰ συντηρεῖ μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ διὰ μέσου τοῦ Υἱοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ὅσοι ἔχουν πεποίθηση στὸν Κύριο, ὁμοιάζουν μὲ τὸ ἅγιο ὄρος τῆς Σιών· αὐτοὶ δὲν σαλεύονται καθόλου μὲ τίς προσβολές, τίς ἐπιθέσεις, τοῦ σατανᾶ.

Ἄς μὴν ἀπλώσουν τὰ χεῖρια τους σὲ ἀνομίες αὐτοὶ πού ζοῦν θεάρεστα, διότι δὲν ἀφήνει ὁ Χριστός μὲ τὸ προστατευτικό ραβδί του, αὐτούς, πού εἶναι κληρονομιά δική του.

Δόξα...Καὶ νῦν...

Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πηγάζει ὅλη ἡ σοφία. Ἀπὸ ἐκεῖ κατεβαίνει ἡ χάρη στοὺς Ἀποστόλους, καὶ στεφανώνονται μὲ τὰ κατορθώματα οἱ Μάρτυρες, καὶ προβλέπουν οἱ Προφῆτες.

Προκείμενο.

Σήκω, Κύριε καὶ Θεέ μου, νὰ ἀπιβάλεις τὴ δικαιοσύνη σύμφωνα μὲ τίς προσταγές τῶν ἐντολῶν σου. Καὶ ἂν γίνει αὐτό, πλήθη λαῶν θά συγκεντρωθοῦν γύρω σου, γιὰ νὰ σε δοξάσουν.

Στίχος: Κύριε, Θεέ μου, σ' ἐσένα ἐλπίζω.

Ἐωθινὸ Εὐαγγέλιο: Α'.- ΙΑ'.

(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).

<p> Ανάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Πεντηκοστάριον. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36--37). Κανών. Ὡιδή Α'. Αναστάσιμος. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν, ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». </p> <p> Ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων, Ἀγαθέ, ᾧ ἀπεγραψάμεθα, τῇ ἐντολῇ τῇ σῇ μὴ πειθαρχήσαν- τες, τῷ Σταυρῷ σου κέκριται· προσβαλὼν γὰρ σοι ὡς θνητῷ περιπέπτωκε, τῷ τῆς ἐξουσίας κράτει σου, καὶ ἀσθενὴς διήλεγκται. </p> <p> Λυτρωτῆς τοῦ γένους τῶν βροτῶν, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς ἀρχηγός, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· τῇ γὰρ Ἀναστάσει σου, διεσπάραξας τοῦ θανάτου τὰ σπάργανα, ἦν δοξολογοῦμεν ἅπαντες· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. </p> <p> Θεοτοκίον. Ἵπερτέρα πέφηνας Ἀγνή, πάσης ἀοράτου τε, καὶ ὄρατῆς ἀειπάρθενε κτίσεως· τὸν γὰρ κτίστην </p>		<p> «Ανάστασιν Χριστοῦ...». (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Πεντηκοστάριο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 36--37). Κανόνας: Ὡιδή Α'. Αναστάσιμος. Κάποτε ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὰ ὄπλα, ἔστρωσε στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας ὅλη τὴ στρατιά τοῦ Φαραῶ. Καὶ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ παίρνοντας σάρκα, ἐξαφάνισε τὴ γεμάτη ἀπὸ ταλαιπωρία ἀμαρτία, ὁ δοξασμένος Κύριος· διότι ἔχει ὑπερβολικὰ δοξασθεῖ. Ὁ ἄρχοντας τοῦ κόσμου τῆς ἀμαρτίας (ὁ διάβολος), Πανάγαθε, στὸν ὁποῖο ὑποδουλωθήκαμε, γιατί δέν πει- θαρχήσαμε στὴ δική σου ἐντολή, καταδικάσθηκε μὲ τὸν Σταυρό σου· διότι ἀφοῦ ἐπιτέθηκε ἐναντίον σου, ὡς νὰ ἦσουν θνητός, περιέπεσε στὴν ἐξουσία τῆς δικῆς σου δυνάμεως, καὶ ἀποδείχθηκε ἀδύναμος. Ἦλθες στὸν κόσμο ὡς Λυτρωτῆς τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀρχηγός τῆς ἀμόλυπτης ζωῆς. Διότι μὲ τὴν Ἀνάστασή σου καταξέσχισες τὰ σπάργανα τοῦ θανάτου· αὐτὴ τὴν Ἀνάστασή σου τὴν δοξολογοῦμε ὅλοι μὲ λα- μπρότητα. Θεοτοκίον. Ἀγνή Αειπάρθενε, φάνηκες ἀνώτερη ἀπὸ ὅλη τὴν κτί- ση, τὴν ὄρατὴ καὶ τὴν ἀόρατῆ· διότι γέννησες τὸν Κτίστη, </p>
--	--	---

τέτοκας, ὡς ηὐδόκησε σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου, ᾧ
σὺν παρηγορίᾳ πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροαναστάσιμος.

Δύναμις ἀσθενοῦσιν, ἀνάστασις πεσοῦσι, καὶ
ἀφθαρσία τοῖς τεθνεῶσι, γέγονας Χριστέ, τῆς
σαρκὸς τῷ πάθει σου, ὅτι δεδόξασται.

Ἰκτεῖρε τὴν πεσοῦσαν, εἰκόνα καὶ
ἀνέστησε, συντριβεῖσαν ὁ πλαστοργὸς Θεὸς καὶ
καινουργός, νεκρωθεὶς τῷ σώματι, ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἄυλος πάλαι κλίμαξ, καὶ ξένως χερσωθεῖσα,
ὁδὸς θαλάσσης, τὴν σὴν ἐδήλου γέννησιν Ἀγνή, ἣν
ὑμνοῦμεν ἅπαντες, ὅτι δεδόξασται.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, Ὑπόστασις τελεία,
Θεοῦ Σοφία, σωματωθεῖσα Ἀχραντε ἐκ σοῦ, τοῖς
βροτοῖς, ὠμίλησεν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδευσε διὰ πύλης, ἀβάτου κεκλεισμένης, τῆς
σῆς νηδύος, δικαιοσύνης Ἥλιος Ἀγνή, καὶ τῷ
κόσμῳ ἔλαμψεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἰδιὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
τῶν ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσία
σου, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Ἡ κτίσις ἐν τῷ πάθει σου, ἡλλοιοῦτο
βλέπουσα, ἐν εὐτελεῖ προσχήματι, ὑπ' ἀνόμων,
μυκτηριζόμενον, τὸν ἐδράσαντα πάντα θεῖο
νεύματι.

Ἐκ χοῶς κατ' εἰκόνα με, τῆ χειρὶ σου ἔπλασας,

ὅπως αὐτός θέλησε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος στή μήτρα σου· Αὐ-
τόν μέ θάρρος ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Σταυροαναστάσιμος.

Μέ τό πάθος τοῦ σώματός σου, Χριστέ, ἔγινες δύναμη
στούς ἀσθενεῖς, ἀνάσταση στούς πεσμένους καὶ ἀφθαρσία
στούς νεκρούς· διότι ἔχει δοξασθεῖ.

Λυπήθηκε τὴν πεσμένη εἰκόνα του (τόν ἄνθρωπο), καί
ἐνῷ εἶχε συντριβεῖ, τὴν ὑψωσε μέ τό νὰ νεκρωθεῖ ὁ ἴδιος,
πραῖγμα πού ἔγινε, ὁ Θεός ὁ πλάστης καὶ ἀνακαινιστής·
διότι εἶναι δοξασμένος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ ἄλλη σκάλα τοῦ Ἰακώβ παλαιά, καί ἡ ὁδὸς τῆς θά-
λασσας πού ἔγινε ξηρά, τῆ δική σου γέννηση, Ἀγνή· τὴν
ὁποία ὑμνοῦμε ὅλοι γιατί εἶναι δοξασμένη.

Ἡ Δύναμη τοῦ Ὑψίστου, τό τέλειο Πρόσωπο, ἡ Σοφία
τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ πῆρε σῶμα ἀπό σένα, Ἀμόλυνη, συνανα-
στράφηκε μέ τούς ἀνθρώπους· Διότι εἶναι δοξασμένη.

Πέρασε μέσα ἀπό τὴν ἀδιάβατη πύλη τῆς κοιλιᾶς σου
τὴν κλεισμένη, Ἀγνή, ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ ἔλαμψε
στόν κόσμο· διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἰδιὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

Κύριε, ἄνθησε ἡ ἔρημος ὡς κρίνο δηλαδή ἡ Ἐκκλησία
τῶν ἐθνῶν πού ἦταν στεῖρα, μέ τὴν παρουσία σου στήν
ὁποία στερεώθηκε ἡ καρδιά μου.

Ἡ κτίση κατὰ τό πάθος σου ἄλλοιωνόταν, βλέποντας
νὰ χλευάζεσαι ἀπό ἀνόμους σέ κατάσταση ταπεινῆς
ἐμφανίσεως, Ἐσὺ πού στήριξες τά πάντα μέ τό θεῖκό σου
μόνο νεῦμα.

Ἀπό τό χῶμα μέ ἔπλασες κατ' εἰκόνα σου μέ τό χέρι

καὶ συντριβέντα πάλιν δέ, εἰς χοῦν θανάτου δι' ἁμαρτίαν Χριστέ, συγκαταβάς εἰς ἄδην συνανέστησας.

Θεοτοκίον

Τὰ τάγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάνα-
γνε, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔφριξαν, αἱ καρδίαι ἐπὶ τῷ
τόκῳ σου· διὸ σε Θεοτόκε, πίστει σέβομεν.

Σταυροαναστάσιμος

Ὁ πάντων ἐπέκεινα Χριστός, ἠλάττωται
βραχύ, τῷ πάθει τῷ τῆς σαρκός, τῆς Ἀγγέλων
φύσεως.

Νεκρὸς μετ' ἀνόμων λογισθεῖς, ἐκλάμπων
Γυναίξί, στεφάνῳ δόξης Χριστέ, ὠφθῆς τῆς
Ἐγέρσεως.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ χρόνου ἐπέκεινα παντός, ὡς χρόνων
Ποιητής, ἐκ σοῦ Παρθένε ἐκόν, βρέφος
πεπλαστούργηται.

Νηδὺν πλατυτέραν οὐρανῶν, ὑμνήσωμεν πι-
στοί, δι' ἧς Ἀδὰμ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, χαίρων πεπολί-
τευται.

Μικρά Συναπτή:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου ἢ τῆς ἑορτῆς).

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς, οὐκ
Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ
ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἀνθρώπον· διὸ κραυγάζω σοι·

σου· καὶ ὅταν ἔπεσα σέ συντριμίμια στή γῆ τοῦ θανάτου ἐξ
αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, Χριστέ, πάλι, κατέβηκες στὸν ἄδη
μαζί μου, καὶ μέ ἀνέστησες μαζί σου.

Θεοτοκίο.

Ἔμειναν ἔκπληκτα τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, Πάνα-
γνη, καὶ οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἔφριξαν μέ τῆ γέν-
γέννησή σου· γι' αὐτὸ σέ σεβόμαστε μέ πίστη ὡς
Θεοτόκο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ Χριστὸς πού εἶναι πέρα καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὅλους μέ τό
σωματικό πάθος ἐλαττώθηκε λίγο (ἔγινε λίγο κατώτερος)
ἀπὸ τῆ φύση τῶν Ἀγγέλων.

Συγκαταλέχθηκες στοὺς νεκροὺς μαζί μέ τοὺς
ἀνόμους, καὶ φάνηκες στίς γυναῖκες νά λάμπεις μέ τό στε-
φάνι τῆς δόξας τῆς Ἀναστάσεως.

Τῆς Θεοτόκου.

Αὐτὸς πού εἶναι πέρα ἀπὸ κάθε χρόνο, ὡς Δημιουργός
τῶν χρόνων, πλάσθηκε ἀπὸ σένα, Παρθένε, θεληματικά
ὡς βρέφος.

Πιστοί, ἄς ὑμνήσουμε τὴν κοιλιὰ (τῆς Παναγίας), τὴν
πλατύτερη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ὁ
Ἀδὰμ χαρούμενος ζεῖ στοὺς οὐρανοὺς.

Μικρὴ Συναπτή:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου ἢ τῆς ἑορτῆς).

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

Προήλθες ἀπὸ Παρθένου, χωρὶς νά εἶσαι κάποιος πρε-
σβευτῆς ἢ Ἄγγελος, ἀλλὰ σαρκώθηκες ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, καὶ
μέ ἔσωσες ἐμένα τὸν ἀνθρώπο ὀλόκληρο (σῶμα καὶ ψυχὴ)·

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Παρίστασο ὡς κριτός, ὁ Θεός μου τῷ βήματι, οὐ κραυγάζων Δέσποτα, κρίσιν ἐξάγων ἔθνεσιν, ἦν διὰ τοῦ πάθους σου, τῇ οἰκουμένην εἰργάσω, σωτηρίαν Χριστέ.

Τῷ πάθει σου τοῦ ἐχθροῦ, αἱ ῥομφαῖαι ἐξέλιπον, τῶν ὑπεναντίων δέ, ἐν τῇ εἰς ἄδου καθόδῳ σου, πόλεις καθηρέθησαν, καὶ τοῦ τυράννου τὸ θράσος καταβέβληται.

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα σωτηρίας, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἰδοῦσα ἐν ξύλῳ σε, Χριστέ παγέντα Παρθένο, ἢ ἀνωδίνως σε κηήσασα, τὰς μητρικὰς ὀδύνας ὑπέμεινε.

Νενίκηται θάνατος, νεκρὸς σκυλεύει ἄδου τὰς πύλας· τοῦ παμφάγου γὰρ ῥαγέντος μοι, τὰ ὑπὲρ φύσιν πάντα δεδώρηται.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἰδοῦ ὑπερύψωται, τὸ θεῖον ὄρος οἴκῳ Κυρίου, ὑπεράνω τῶν Δυνάμεων, ἢ θεομήτωρ ἐμφανέστατα.

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθένε, ἄπερ μόνη τεκοῦσα, τὸν δεσπόζοντα τῆς κτίσεως, κατηξιώθης

γι' αὐτὸ κραυγάζω σ' ἐσένα· Δόξα στή δύνάμη σου, Κύριε.

Στεκόσουν ὡς ὑπόδικος στό βῆμα (τοῦ Καϊάφα), χωρὶς νὰ κραυγάζεις, Κύριε, βγάζοντας ἀπόφαση γιὰ τὰ ἔθνη. Αὐτὴ τὴν ἀπόφαση, τὴ σωτηρία μας, Χριστέ, πραγματοποίησες γιὰ χάρη τῆς οἰκουμένης.

Μέ τό πάθος σου τὰ σπαθιά τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου), ἐξαφανίσθηκαν (ἀχρηστεύθηκαν), καὶ οἱ πόλεις (τὰ ὄχυρά τῶν ἀντιπάλων) κατεδαφίσθηκαν μέ τὴν κάθοδό σου στόν ἄδη· καὶ τό θράσος τοῦ τυράννου καταβλήθηκε.

Θεοτοκίον.

Ἐσένα ἀναγνωρίζουμε λιμάνι σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκλόνητο, Θεοτόκε Κυρία, ὅλοι οἱ πιστοί· διότι Ἐσύ μέ τίς ἰκεσίες σου λυτρώνεις τίς ψυχές μας ἀπό τοὺς κινδύνους.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὅταν σέ εἶδε, Χριστέ, καρφωμένο στόν Σταυρό, ἢ Παρθένο, πού σ' ἐγέννησε χωρὶς πόνους, ὑπέφερε τοὺς μητρικούς πόνους.

Νικήθηκε ὁ θάνατος, ὁ νεκρός, ὁ Χριστός λαφυραγωγεῖ τίς πύλες τοῦ ἄδη· διότι ἀφοῦ ῥάγισε ὁ παμφάγος ἄδης, μοῦ δωρήθηκαν ὅλα τὰ ὑπερφυσικά ἀγαθά.

Τῆς Θεοτόκου.

Νά, ἔχει ὑπερυψωθεῖ ἐπάνω ἀπό τίς οὐράνιες Δυνάμεις στόν οἶκο τοῦ Κυρίου ὀλοφάνερα, τό ἱερό ὄρος, ἢ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Σύμφωνα μέ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἐπειδὴ γέννησες μόνη Ἐσύ, Παρθένε, τὸν κυρίαρχο τῆς κτίσης, θεω-

θείας κλήσεως.

Ωιδή Ε'. Αναστάσιμος.

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας,
Χριστέ ὁ Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν
ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας,
προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν».

Ὡς κέδρος Χριστέ, τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα
συνέτριψας, ἐκουσίως Δέσποτα, ἐν τῇ κυπαρίσσῳ
ὡς ἠὺδόκησας, καὶ τῇ πεύκῃ καὶ κέδρῳ σαρκὶ
συναυψούμενος.

Ἐν λάκκῳ Χριστέ, κατωτάτῳ ἔθεντό σε,
ἄπνουν νεκρόν, ἀλλ' οἰκείῳ μῶλωπι,
ἐπιλεησμένους τραυματίας Σωτήρ, τοὺς ἐν τάφοις
ὑπνοῦντας, σεαυτῷ συνεξανέστησας.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σόν, Υἱὸν καὶ Κύριον, Παρθένε
ἀγνή, αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξ ἐναντίας
περιστάσεως, ἐπὶ σοὶ πεποιοῦσιν, εἰρηνικὴν
δωρήσασθαι.

Σταυροαναστάσιμος.

Νηστεύειν ἀπανηνάμενος, Ἀδάμ γεύεται,
θανατηφόρου τοῦ ξύλου ὁ πρότερος, ἀλλὰ τούτου
τὴν ἁμαρτίαν ἐξαφανίζει, σταυρωθεὶς ὁ δεύτερος.

Τὴν φύσιν παθητός, καὶ θνητός γέγονας, ὁ
ἀπαθὴς τῇ ἀϋλῳ Θεότητι, ἀφθαρτίσας
νενεκρωμένους, Χριστέ, κευθμώνων ἄδου
ἐξανέστησας.

Τῆς Θεοτόκου.

Νεφέλαι τῆς εὐφροσύνης, γλυκασμὸν ῥάνατε,

ρήθηκες ἄξια, νά λάβεις θεϊκό ὄνομα.

Ωιδή Ε'. Αναστάσιμος.

Μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἔγινες, Χριστέ Θεέ-
μας· διότι μέ τῇ μεσολάβησῃ σου, Κύριε, ἀπὸ τῆ νύχτα τῆς
ἀγνοίας ὀδηγηθήκαμε πρὸς τὸν Πατέρα, τὴν πηγὴ τοῦ φω-
τός.

Ὡς κέδρος, Χριστέ, συνέτριψες τὴν αὐθάδεια τῶν
ἐχθρῶν, ἀνυψούμενος, Κύριε, θεληματικά στό κυπαρίσσι
καὶ στό πεῦκο καὶ στήν κέδρο (τά τρία τμήματα τοῦ
Σταυροῦ), ὅπως ἀνέχθηκες (ἀπὸ ἀγάπη).

Σέ λάκκο βαθύτατο, Χριστέ, σ' ἐτοποθέτησαν νεκρὸ
χωρὶς πνοή· ἀλλὰ μέ τὸν δικό σου τραυματισμό, Σωτήρα,
ἀνέστησες μαζί σου τοὺς λησμονημένους νεκρούς, πού
κοιμῶνταν στοὺς τάφους.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε θερμά τὸν Υἱό σου καὶ Κύριο, Παρθένε ἀγνή,
νά δωρίσει λύτρωση εἰρηνική, σ' αὐτούς πού
αἰχμαλωτίσθηκαν ἀπὸ ἀντίξοες περιστάσεις, ἀλλὰ ἔχουν
πεποίθησι σ' ἐσένα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νά νηστεύει ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, γεύ-
θηκε θανατηφόρο καρπὸ· ἀλλὰ ἐξαφανίζει τὴν ἁμαρτία
ἐκείνου ὁ δεύτερος Ἀδάμ ὁ Χριστός, ἀφοῦ σταυρώθηκε.

Ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση ἔγινες παθητός καὶ θνη-
τός, Ἐσὺ πού ὡς πρὸς τὴ Θεότητα εἶσαι ἀπαθὴς, καὶ ἀφοῦ
ἔκανες τοὺς νεκρούς ἀφθαρτους, Χριστέ, τοὺς
ἀνέστησες ἀπὸ τοὺς κρυψῶνες τοῦ ἄδη.

Τῆς Θεοτόκου.

Νεφέλες, ραντίστε τοὺς γήινους μέ τῇ γλυκύτητά τῆς

τοῖς ἐπὶ γῆς, ὅτι παιδίον δέδοται ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθεὶς Θεὸς ἡμῶν.

Τῷ βίῳ καὶ τῷ σαρκίῳ μου, τὸ φῶς ἔλαμψε, καὶ τὸ στυγνὸν τῆς ἁμαρτίας ἔλυσεν, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου, ἄνευ σπορᾶς σωματωθεὶς ὁ Ὑψιστος.

Ὡιδὴ ΣΤ'. Αναστάσιμος.

«὘ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Ὡς κακοῦργος ὁ δίκαιος κέκριται, καὶ μετὰ ἀνόμων τῷ ξύλῳ προσήλwται, τοῖς ὑπευθύνοις ἄφροισιν, τῷ οἰκείῳ δωρούμενος αἵματι.

Δι' ἑνὸς μὲν ἀνθρώπου τοῦ πρώτου Ἀδάμ, πάλαι εἰς τὸν κόσμον εἰσηλθεν ὁ θάνατος, καὶ δι' ἑνὸς Ἀνάστασις, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πεφανέρωται.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωρίζεις παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Σταυροαναστάσιμος.

Φύλακας ἔθου τῷ πταίσαντι, τὰ Χερουβὶμ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἰδόντα σε τὰς πύλας ἤνοιξαν ὥφθης γὰρ ὁδοποιῶν τῷ Ληστῇ Παράδεισον.

Ἐρημος ἄδης καὶ ἄπορος, διὰ θανάτου γέγονεν ἑνός· ὃν πολὺν γὰρ πλοῦτον ἐθησαύρισεν, εἷς

εὐφροσύνης, διότι ὁ Θεός μας πού ὑπάρχει πρὸ τῶν αἰώνων, ἀφοῦ πῆρε σάρκα ἀπὸ τὴν Παρθένο, μᾶς προσφέρθηκε ὡς μικρὸ παιδί.

Μέ τὴ ζωὴ καὶ τὸ σῶμα πού πῆρε ἀπὸ μένα ἔλαμψε τὸ φῶς, ὁ Χριστός, καὶ διέλυσε τὴ σκυθρωπότητα τῆς ἁμαρτίας ὁ Ὑψιστος, ἀφοῦ ἔλεβε σάρκα τώρα τελευταῖα ἀπὸ τὴν Παρθένο χωρὶς σπορά (χωρὶς ἄνδρα).

Ὡιδὴ ΣΤ'. Αναστάσιμος.

Περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῶν πταισμάτων μου ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀνεξερεύνητη ἄβυσσο τῆς εὐσπλαχνίας σου, Θεέ μου, βγάλε με ἀπὸ τὴ φθορά.

Ὡς κακοῦργος ὁ Δίκαιος καταδικάσθηκε, καὶ κάρφωθηκε στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ μαζί μέ παρανόμους, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς τοὺς ἐνόχους συγχώρηση μέ τὸ δικό του αἷμα.

Ἐξ αἰτίας ἑνός ἀνθρώπου, τοῦ πρώτου Ἀδάμ, εἰσηλθε παλαιά στόν κόσμο ὁ θάνατος, καὶ ἐξ αἰτίας ἑνός, φανερώθηκε ἡ ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ..

Θεοτοκίον.

Χωρὶς πείρα ἀνδρός, Παρθένε, γέννησες, καὶ μένεις αἰώνια Παρθένος, φανερώνοντας τὰ σύμβολα τῆς ἀληθινῆς Θεότητος τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου.

Σταυροαναστάσιμος.

Τοποθέτησες τὰ Χερουβὶμ ὡς φύλακες τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸν Ἀδάμ πού ἔσφαλε. Ἀλλὰ μόλις αὐτὰ σέ εἶδαν, ἄνοιξαν τίς πύλες· διότι ἐμφανίσθηκες νά ἀνοίγεις δρόμο στόν ληστή γιὰ τὸν παράδεισο.

Ὁ ἄδης ἔμεινε ἔρημος καὶ ἀδύνατος μέ τὸν θάνατο ἑνός· διότι τὸν πολὺ πλοῦτο πού θησαύρισε, τὸν ἄδειασε

ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, ὁ Χριστὸς ἐκένωσεν.

Τῆς Θεοτόκου.

Φύσις ἀνθρώπων δουλεύουσα, τῇ ἀμαρτία
Δέσποινα ἀγνή, διὰ σοῦ ἐλευθερίας ἔτυχε· σὸς γὰρ
Υἱὸς ὡς ἀμνός, ὑπὲρ πάντων τέθυται.

Ἐπιβοώμεθα πάντες, σὲ τὴν ἀληθῆ Μητέρα
τοῦ Θεοῦ· παροργίσαντας οἰκέτας λύτρωσαι· μόνη
γὰρ πρὸς Υἱόν, παρρησίαν κέκτησαι.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Ἀνέστης Σωτήρ, ἐκ τάφου Παντοδύναμε καὶ
Ἄιδης ἰδών, τὸ θαῦμα ἐξεπλήττετο, καὶ νεκροὶ
ἀνίσταντο, καὶ ἡ κτίσις ἰδοῦσα συγχαίρει σοι, καὶ ὁ
Ἄδάμ συναγάλλεται, καὶ κόσμος Σωτήρ μου
ἀνυμνεῖ σε ἀεὶ.

Οἶκος.

Σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, σὺ εἶ ἡ
ἀνάστασις πάντων καὶ ἡ ζωὴ τῶν βροτῶν καὶ
πάντας συνανέστησας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος,
Σωτήρ, σκυλεύσας, καὶ τοῦ Ἄιδου τὰς πύλας
συντρίψας Λόγε· καὶ οἱ θνητοὶ κατιδόντες τὸ
θαῦμα ἐθαύμαζον, καὶ πᾶσα κτίσις συγχαίρει ἐν τῇ
σῇ Ἀναστάσει, Φιλάνθρωπε. Διὸ καὶ πάντες
δοξάζομεν, καὶ ὑμνοῦμεν τὴν σὴν συγκατάβασιν,
καὶ κόσμος, Σωτήρ μου, ἀνυμνεῖ σε ἀεὶ.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναίου).

ἕνας, γιὰ λογαριασμό ὅλων μας, ὁ Χριστὸς.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ φύση τῶν ἀνθρώπων, πού ἦταν ὑπόδουλη στὴν
ἀμαρτία, ἀγνή Κυρία, χάρη σ' ἐσένη βρῆκε τὴν ἐλευθερία·
διότι ὁ δικός σου Υἱὸς ὡς ἀμνός, ὡς ἀρνὶ θυσιάσθηκε γιὰ
ὅλους.

Σέ ἐπικαλούμεθα ὅλοι ἐσένα τὴν ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ
Θεοῦ· λύτρωσε τοὺς δούλους πού τὸν ἐξόργισαν· διότι
μόνη ἐσύ ἔχεις παρρησία(θάρρος) πρὸς τὸν Υἱό σου.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).

Κοντάκιο.

Ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, Παντοδύναμε Σωτήρα, καὶ
ὁ ἄδης βλέποντας τὸ θαῦμα ἔμεινε κατάπληκτος καὶ οἱ νε-
κροὶ ἀναστήθηκαν, καὶ ἡ κτίση βλέποντας χαίρεται μαζί
σου, καὶ ὁ Ἄδάμ εἶναι γεμᾶτος ἀγαλλίαση, καὶ ὁ κόσμος,
Σωτήρα μου, σέ ἀνυμνεῖ πάντοτε.

Οἶκος.

Ἐσύ εἶσαι τὸ φῶς τῶν σκοτισμένων, Ἐσύ εἶσαι ἡ
ἀνάστασις ὅλων καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἀνέστησες
μαζί σου, Σωτήρα, ὅλους λαφυραγωγώντας τὴν ἐξουσία
τοῦ θανάτου, καὶ συντρίβοντας, Γιέ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, τίς
πύλες τοῦ ἄδη· καὶ οἱ θνητοὶ (οἱ ἄνθρωποι) βλέποντας τὸ
θαῦμα ἐθαύμαζαν, καὶ ὅλη ἡ κτίση χαίρεται μαζί τους γιὰ
τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεώς σου, Φιλάνθρωπε. Γι' αὐτὸ καὶ
ὅλοι δοξάζουμε καὶ ὑμνοῦμε τὴ δική σου φιλάνθρωπη κά-
θοδο, καὶ ὁ κόσμος, Σωτήρα μου, σέ ἀνυμνεῖ πάντοτε.

Συναξάριο: (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίες: (Ἀνάλογα μὲ τὴν ἑορταστικὴ περίοδο).

<p>Καταβασία: (Τῆς ἑορταστικῆς περιόδου). (Συλλειτουργικόν. Σελίδες 56-79). Ωιδὴ Ζ'. Αναστάσιμος «Ἀντίθεον πρόσταγμα, παρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος».</p> <p>Οὐκ ἔφερεις, Δέσποτα, δι' εὐσπλαγχνίαν, θανάτῳ τὸν ἄνθρωπον, καθορᾶν τυραννούμενον, ἀλλ' ἦλθες καὶ ἔσωσας ἰδίῳ Αἵματι, ἄνθρωπος γενόμενος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.</p> <p>Ἰδόντες σε ἔπτηξαν, ἡμφιεσμένον, στολὴν ἐκδικήσεως, οἱ πυλωροὶ τοῦ ἄδου, Χριστέ· ἀγνώμονα τύραννον οἰκέτην, Δέσποτα, ἦλθες γὰρ χειρώσασθαι, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.</p> <p>Θεοτοκίον. Ἁγίων Ἁγίαν σε, κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κυήσασαν, Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον, Παρθένε ἀμόλυντε, Μητέρ ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς τὴν ἀφθαρσίαν τῷ θείῳ τόκῳ σου.</p> <p>Σταυροαναστάσιμος. Ἐκρίνε τὸν προπάτορα πάλαι, ἐν τῇ Ἐδέμ πα- ρακοή· ἀλλ' ἐκουσίως ἐκρίθη, τῷ παραβάντι λύων τὸ ἔγκλημα, ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.</p>		<p>(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 56-79). Ωιδὴ Ζ'. Αναστάσιμος. Τὸ ἀντίθεο πρόσταγμα τοῦ παρανόμου τυράννου ἀναρρίπισε (ἀναζωπύρωσε) πανύψηλη τὴ φλόγα, ὁ Χριστὸς ὁμως ἀπλωσε ἐπάνω ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς νέους τὴ δρροσιὰ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸς πού εἶναι εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.</p> <p>Δέν, ὑπέφερεις, Κύριε, ἀπὸ εὐσπλαχνία, νά βλέπεις τόν ἄνθρωπο, νά βασανίζεται ἀπὸ τὸ θάνατο, ἀλά ἦλθες καὶ τόν ἔσωσες μέ τό δικό σου τίμιο αἷμα, ἀφοῦ ἔγινες ἄνθρωπος, Ἐσύ πού εἶσαι εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.</p> <p>Ἵταν σέ εἶδαν ντυμένο μέ τὴ στολή τῆς τιμωρίας, ζάρωσαν ἀπό φόβο οἱ θυρωροὶ τοῦ ἄδου, Χριστέ· διότι ἦλθες νά ὑποτάξεις τόν ἀγνώμονα τύραννο, τόν δούλο σου (τόν διάβολο), Κύριε, Ἐσύ πού εἶσαι εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.</p> <p>Θεοτοκίο. Σέ ἀναγνωρίζουμε Ἀγιώτερη ἀπὸ τοὺς ἀγίους, ἐπειδὴ μόνη ἐγέννησες τόν ἀναλλοίωτο (τόν ἀμετάβλητο) Θεό, Παρθένε ἀμόλυντη, Μητέρα ἀνύπανδρη· διότι σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς πῆγασες τὴν ἀφθαρσία μέ τὴ θεϊκὴ γέννησή σου.</p> <p>Σταυροαναστάσιμος. Καταδίκασε παλαιὰ τόν προπάτορα, τόν Ἀδάμ, στόν παράδεισο ἢ παρακοή, ἀλλά θεληματικά καταδικάσθηκε διαλύοντας τὴν παράβαση γιὰ χάρη τοῦ παραβάτη ὁ Θεός τῶν Πατέρων, ὁ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς νομιζομένους θεοὺς καὶ ὑπερένδοξος.</p>
---	--	---

Σέσωκας τὸν τρωθέντα τῇ γλώσση, τῇ ἰσβόλῳ
ἐν Ἐδέμ, τὸ ἐθελούσιον δῆγμα· τῷ ἐκουσίῳ πάθει
ἰάσω γάρ, ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ
ὑπερένδοξος.

Βαίνοντα ἐν σκιᾷ με θανάτου, ἀνεκαλέσω
πρὸς τὸ φῶς, τὸν σκοτεινόμορφον ἄδην, τῇ
ἀστραπῇ βαλὼν τῆς Θεότητος, ὁ ὑπέρθεος τῶν
Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐώρα ἐν νυκτὶ Ἰακώβ μὲν, ὡς ἐν αἰνίγματι
Θεὸν σεσαρκωμένον, ἐκ σοῦ δὲ ἐν φρυκτωρία
ᾧφθη τοῖς μέλπουσιν, ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων,
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σύμβολα τῆς ἐν σοὶ ἀπορρήτου,
προκαταγγέλλων συμπλοκῆς, τῷ Ἰακώβ
προσπαλαίει, δι' ἧς ἐκὼν ἠνώθη ἀνθρώποις Ἄγνη,
ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Βέβηλος ὁ μὴ ἓνα κηρύττων, τὸν τῆς
Παρθένου σε Υἱόν, τῆς πανυμνήτου Τριάδος, καὶ
ἀδιστάκτω γνώμη καὶ γλώσση βοῶν, ὁ ὑπέρθεος
τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

Κάμιнос ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς

Ἔσωσες τὸν ἄνθρωπο, τὸν πληγωμένο ἀπὸ τήδηλητη-
ριώδη γλῶσσα τοῦ διαβόλου στὸν παράδεισο· διότι τό θε-
ληματικό του τραῦμα, τό θεράπευσες μέ τό θεληματικό
σου πάθος, Ἐσύ ὁ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς νομιζομένους
θεοὺς, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐνῶ προχωροῦσα στή σκιά τοῦ θανάτου, μ' ἐκάλεσες
πίσω στό φῶς, ἀφοῦ χτύπησες μέ τή λάμψη τῆς Θεότητός
σου τὸν σκοτεινόμορφο ἄδη, Ἐσύ ὁ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς
νομιζομένους θεοὺς, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων καὶ
ὑπερένδοξος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Ἰακώβ ἔβλεπε κατά τήν νύκτα, σάν σέ αἰνίγμα, Θεό
μέ σάρκα· ἀλλά μέσα σέ φῶς ἀπὸ σένα ἐμφανίσθηκε προ-
ερχόμενος, σ' αὐτούς πού ψάλλουν· ὁ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς
νομιζομένους θεοὺς, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων καὶ
ὑπερένδοξος.

Προαναγγέλλοντας ὁ Κύριος τά σύμβολα τῆς
ἀνέκφραστης ἐνώσεως (Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου) σ' ἐσένα,
παρουσιάσθηκε νά παλεύει μέ τὸν Ἰακώβ, μέ τήν ὁποία
ἐνωση Ἄγνη, θεληματικά ἐνώθηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους ὁ
ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς νομιζομένους θεοὺς, ὁ Θεὸς τῶν
Πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Εἶναι βέβηλος, ὅποιος δέν κηρύττει, ἐσένα τὸν Υἱό τῆς
Παρθένου ὡς ἓνα ἀπὸ τήν πανύμνητη Τριάδα, καὶ δέν
φωνάζει μέ ἀδίστακτη γνώμη καὶ γλῶσσα· ὁ ἀνώτερος ἀπὸ
τοὺς νομιζομένους θεοὺς, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων καὶ
ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

Κάποτε τό πύρινο καμίνι στή Βαβυλώνα

ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Αἷματι Χριστέ τῷ σῶ πεφοινιγμένην, τὴν τῆς σαρκός σου καθορῶντα στολήν, ἐν τρόμφῳ ἐξίσταντο, τὴν πολλὴν μακροθυμίαν, τὰ τῶν Ἀγγέλων Τάγματα, κράζοντα· εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Σὺ μου τὸ θνητόν, ἐνέδυσας Οἰκτίρμον, ἀθανασίαν τῇ ἐγέρσει σου· διὸ ἀγαλλόμενος, εὐχαρίστως ἀναμέλπει σοι, ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς Χριστέ, κράζων σοι· κατεπόθη, ὄντως εἰς νίκος ὁ θάνατος.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τοῦ Πατρός, ἀχώριστον ἐν μήτρᾳ, θεανδρικῶς πολιτευσάμενον, ἀσπόρως συνέλαβες καὶ ἀφράστως ἀπεκύησας, Θεογεννήτορ Πάναγνε· ὅθεν σε σωτηρίαν, πάντων ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὡράθης ἐν σταυρῷ, καθηλούμενος ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει· ἐκὼν ἐτάφης δέ, καὶ τριήμερος ἐξανέστης, καὶ ἐλυτρώσω πάντας τοὺς βροτοὺς φιλόφθωπε, πίστει μελωδοῦντας. Ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λυτροῦσαι τῆς φθορᾶς, ὑπελθὼν τὰ καταχθόνια, Θεοῦ Λόγε, ὄνπερ διέπλασας δυνάμει

διαφοροποιούσε τίς ἐνέργειες μέ τό θεϊκό πρόσταγμα, διότι τοὺς μέν Χαλδαίους (τοὺς Βαβυλωνίους), τοὺς κατέ-καιε, τοὺς δὲ πιστοὺς τοὺς δροσίζε, ἐνῶ ἔψαλλαν· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Βλέποντας, Χριστέ, τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων τῆς σάρκας σου, τὴ στολή κατακόκκινη ἀπὸ τό αἷμα σου, μέ φόβο ἔμεναν ἔκπληκτα ἀπὸ τὴν πολλή μεγαλοψυχία σου κράζοντας· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο.

Ἐσύ εὐσπλαχνε, τὴ θνητότητά μου τὴν ἔντυσες μέ τὴν ἀθανασία μέ τὴν Ἀνάστασή σου· γι' αὐτό μέ ἀγαλλίαση καὶ εὐχαρίστηση ψάλλει σ' ἐσένα ὁ ἐκλεκτὸς λαός, Χριστέ, κραυγάζοντας· καταπόθηκε (καταβροχθίσθηκε) ἀληθινά ὁ θάνατος νικημένος.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ τὸν ἀχώριστο ἀπὸ τὸν Πατέρα, πού συμπεριφέρθηκε ὡς Θεάνθρωπος, συνέλαβες στή μήτρα σου χωρὶς ἄνδρα, καὶ τὸν γέννησες κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο, Θεογεννήτρια Πάναγνη· γι' αὐτό σέ ἀναγνωρίζουμε ὡς σωτηρία ὅλων μας.

Σταυροαναστάσιμος.

Φάνηκες νά καρφώνεσαι σέ Σταυρό Ἐσύ ὁ πλούσιος σέ ἔλεος· καὶ θάφτηκες θεληματικά, καὶ ἀναστήθηκες τριήμερος, κι ἐλύτρωσες ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, φιλόφθωπε, πού μέ πίστη ψάλλουν· ἄς ὑμνεῖ τὸν Κύριο ὅλη ἡ κτίση, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ κατέβηκες στά καταχθόνια, Λόγε τοῦ Θεοῦ, λυτρώνεις ἀπὸ τὴ φθορά, αὐτόν πού ἔπλασες μέ τὴ θεία δύ-

σου, Χριστέ μου θεία, και ἀφθαρτίσας, δόξης αἰδίου μέτοχον, τῆς σῆς ἀπειργάσω· ὑμνεῖτω κραυγάζοντα πᾶσα κτίσις, και ὑπερυψούτω Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὡράθη ἐπὶ γῆς, διὰ σοῦ, και τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, ὁ ἀγαθότητι ἀσύγκριτος, και δυνάμει, ᾧ μελωδοῦντες πάντες οἱ πιστοὶ κραυγάζομεν· ἢ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, και ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κυρίως σε Ἀγνήν, καταγγέλλοντες δοξάζομεν, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τῆς Τριάδος σεσαρκωμένον, ᾧ σὺν τῷ Πατρὶ και Πνεύματι πάντες μελωδοῦμεν· ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, και ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς και Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ὡς ἐν Παραδείσῳ φυτευθέν, ἐν τῷ Κρανίῳ, Σωτήρ, τὸ τρισόλβιον ξύλον τοῦ σοῦ ἀχράντου Σταυροῦ, αἷματι και ὕδατι θείῳ, ὡς ἐκ πηγῆς τῆς θείας πλευρᾶς σου, Χριστέ, ἀρδευόμενον, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐξήνθησε.

ναμὴ σου, Χριστέ, και ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀφθαρτο, τὸν ἔκανες μέτοχο στή δική σου αἰώνια δόξα, ὁ ὁποῖος κραυγάζει· ἄς ὑμνεῖ ὅλη ἢ κτίση και ἄς ὑπερυψώνει τὸν Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐμφανίσθηκε ἐπάνω στή γῆ και διὰ μέσου σου συναναστράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἀσύγκριτος στήν ἀγαθότητα και στή δύναμη, στόν ὁποῖο ψάλλοντας ὅλοι οἱ πιστοὶ κραυγάζομεν· ὅλη ἢ κτίση πού ἔλαβε ὑπαρξη, ἄς ὑνεῖ τὸν Κύριο και ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὀνομάζοντας ἐσένα κατά κύριο λόγο Ἀγνή σέδοξάζομε Γεννήτρια τοῦ Θεοῦ· διότι ἐσύ γέννησες μέ σάρκα τὸν Ἐνα ἀπό τὴν Τριάδα, στόν ὁποῖο μαζί μέ τὸν Πατέρα και τό ἅγιο Πνεῦμα ὅλοι ψάλλομεν· ἄς ὑμνεῖ τὸν Κύριο ὅλη ἢ κτίση και ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

Τοῦ Ἀνάρχου Γεννήτορος (τοῦ Πατρός) ὁ Υἱὸς Θεὸς και Κύριος ἐμφανίσθηκε σ' ἐμᾶς παίρνοντας σῶμα ἀπό Παρθένο, γιά νά φωτίσει τὰ σκοτισμένα πλάσματα, και νά συγκεντρώσει τὰ σκορπισμένα. Γι' αὐτό μεγαλύνουμε τὴν πανύμνητη Θεοτόκο.

Καθὼς φυτεύθηκε σάν σέ Παράδεισο, δηλαδή στόν Γολγοθᾶ, Σωτήρα, τό τρισμακάριστο ξύλο τοῦ πάναγνού σου Σταυροῦ, ποτιζόμενο μέ θεϊκό αἷμα και νερό, σάν ἀπό πηγῆ, ἀπό τὴ θεϊκὴ πλευρά σου, Σωτήρα, βλάστησε γιά μᾶς ὡς ἄνθος τῆ ζωῆ.

<p>Καθεῖλες δυνάστας, σταυρωθεῖς ὁ παντοδύναμος, καὶ τὴν κάτω κειμένην, ἐν τῇ τοῦ ἄδου φρουρᾶ, φύσιν τῶν ἀνθρώπων ὑψώσας, τῷ πατρικῷ ἐνίδρυσας θρόνῳ, μεθ' ἧς σε ἐρχόμενον, προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.</p> <p>Τριαδικὸν. Στίχ. Ἁγία Τριάς ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Μονάδα τρισάριθμον, Τριάδα ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως ὑμνοῦντες, πιστοὶ δοξάσωμεν, ἄτμητον ὑπέρθρον φύσιν, τρισοφεγγῆ ἀνέσπερον αἴγλην, τὴν μόνην ἀκήρατον, τὴν τὸ φῶς ἡμῖν ἐκλάμπουσαν. Σταυροαναστάσιμος. Ἐν μέσῳ τῶν καταδίκων, ὡς ἀμνὸς ἀνηρτήθης, Χριστὲ ἐπὶ Κρανίου τοῦ Σταυροῦ, λόγῃ πλευρὰν ἐκκεντούμενος, τὴν ζωὴν ἐδώρησω, ἡμῖν τοῖς χοϊκοῖς ὡς ἀγαθός, τοῖς ἐν πίστει τιμῶσι, τὴν θείαν σου Ἀνάστασιν. Τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, δυνάμει καταργήσαντα Θεόν, πάντες πιστοὶ προσκυνήσωμεν, ὅτι τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς συνεξανέστησε, καὶ τοῖς πᾶσι παρέχει, ζωὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν. Τῆς Θεοτόκου. Ράβδος ἰσχύος δέδοται, φύσει τῇ σαθρᾶ, Λόγος Θεοῦ, ἐν μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ ταύτην ἀνέστησε,</p>		<p>Καθήρεσες (ἐξουδετέρωσες) ἰσχυροὺς ἄρχοντες μετὰ τὴν σταύρωσίν σου, Παντοδύναμε, καὶ ἀφοῦ ὑψώσες τὴ φύσιν τῶν ἀνθρώπων, πού κοιτόνταν κάτω στή φυλακὴ τοῦ ἄδου, τὴν τοποθέτησες μετὰ τὴν ἀνάληψή σου στὸν πατρικὸ θρόνον· καὶ ἐπειδὴ σέ περιμένουμε, νὰ ἔλθεις μαζί μετὰ αὐτὴν (τὴν φύσιν τὴν ἀνθρώπινη στή δευτέρα παρουσία), προσκυνώ- ντας σέ μεγαλύνουμε.</p> <p>Τριαδικό. Στίχ. Ἐσύ, Θεέ μας, ἡ Ἁγία Τριάδα, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Πιστοί, ἄς δοξάσουμε ὀρθόδοξα μετὰ ὕμνους Μονάδα μετὰ τρία πρόσωπα, Τριάδα ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας), φύση ὑπερφυσικὴ πού δέν τέμνεται (δέν διαιρεῖται), λάμψη τρίφωτη πού δέ βραδυνάζει, τὴν μόνη ὀλοκάθαρη, ἡ ὁποία λάμπει (ἀκτινοβολεῖ) σ' ἐμᾶς τὸ φῶς. Σταυροαναστάσιμος. Μεταξὺ τῶν καταδίκων ὑψώθηκες ὡς ἀρνὶ θυσίας ἐπάνω στὸν Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ καθὼς τραυμα- τίζόσουν στήν πλευρά μετὰ τὴν λόγῃ, δώρισες ὡς ἀγαθός τὴ θεϊκὴ σου Ἀνάσταση σ' ἐμᾶς τοὺς γήινους πού σέ τιμοῦμε μετὰ πίστη. Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἄς προσκυνήσουμε τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος μετὰ δυνάμη κατάργησε τὸν θάνατο μετὰ τὸν δικό του θάνατο· διότι ἀνέστησε μαζί του τοὺς ἀπὸ αἰῶνες νεκροὺς καὶ σέ ὅλους προσφέρει ζωὴ καὶ ἀνάσταση. Τῆς Θεοτόκου. Ὡς ραβδί (σκῆπτρο) δυνάμεως προσφέρεται στήν ἀδύνατη ἀνθρώπινη φύση ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στή μήτρα</p>
--	--	--

πρὸς ἄδην ὀλισθήσασαν· διό σε πάναγνε, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἦν ἡρετίσω, Δέσποτα, δέξαι συμπαθῶς, πρέσβυν Μητέρα, σὴν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σοῦ τῆς χρηστότητος, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται, ἵνα σε ἅπαντες, ὡς εὐεργέτην μεγαλύνωμεν.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς).

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργ. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόφρων.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διατὶ γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; ἢ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρῶν σου. Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

σου, Ἀγνή, καὶ αὐτὴ τὴ φύση πού γλίσθησε πρὸς τὸν ἄδην τὴν ἀνέστησε· γι' αὐτό, Πάναγνη, ὡς Θεοτόκο σέ μεγαλύνουμε.

Αὐτὴν πού διάλεξες, Κύριε, ὡς Μητέρα σου, δέξου τὴν μέ συμπάθεια ὡς πρεσβευτὴ γιὰ χάρη μας, καὶ τὰ σύμπαντα θὰ γεμίσουν ἀπὸ τὴ δική σου ἀγαθότητα, ὥστε ὅλοι νὰ σέ μεγαλύνουμε ὡς εὐεργέτη.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Κάθε πνοὴ καὶ κάθε κτίσμα ἐσένα δοξάζει, Κύριε, διότι μέ τό Σταυρό κατήργησες τὸν θάνατο, γιὰ νὰ δείξεις στοὺς λαοὺς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασι, ὡς ὁ μόνος φιλόφρων.

Ἄς μᾶς ποῦν οἱ Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶτες ἔχασαν τὸν Βασιλέα, ἐνῶ τὸν φύλαγαν; καὶ γιατί ὁ λίθος δὲν φύλαξε τὴν πέτρα τῆς ζωῆς; Ἦ νὰ μᾶς δώσουν τὸν θαμμένο, ἢ ἄς τὸν προσκυνήσουν ἀναστημένο λέγοντας μαζί μας· δόξα στό πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου, Σωτὴρα μας, δόξα σοι.

Χαίρετε, λαοί, καὶ σκιρτήστε ἀπὸ ἀγαλλίαση· Ἄγγελος κάθισε στόν λίθο τοῦ μνήματος· αὐτὸς μᾶς ἔφερε τό χαρούμενο ἄγγελμα λέγοντας· ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, καὶ γέμισε τὰ σύμπαντα μέ εὐωδία. Χαίρετε, λαοί, καὶ σκιρτᾶτε ἀπὸ

<p>Ἄγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν, Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων, ὁ δὲ ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.</p> <p>Ἔρσαναν μύρα μετὰ δακρῶν, ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.</p> <p>Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ ἄδη τριημερεύσαντα, καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς, πεφώτισται πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.</p> <p>Ἐσταυρώθης, ἐτάφης, Χριστέ, ὡς ἠβουλήθης, ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Ὦντως παράνομοι σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἠξιώσατε· ἔχουσι τὴν γυνῶσιν οἱ φύλακες, σήμερον προῆλθε τοῦ μνήματος, καὶ ἔλεγον· εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν, μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός, κα-</p>		<p>ἀγαλλίαση.</p> <p>Ἄγγελος ἔφερε τὸ χαῖρε πρὶν ἀπὸ τῆ σύληψή σου, Κύριε, στήν Κεχαριτωμένη, καὶ Ἄγγελος κύλισε τὴν πέτρα τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος κατὰ τὴν Ἀνάστασή σου· ὁ ἓνας μηνύοντας χαρᾶς σύμβολα ἀντὶ τῆς λύπης· καὶ ὁ ἄλλος κηρύττοντας σ' ἡμᾶς Κύριο ζωοδότη, ἀντὶ θανάτου. Γι' αὐτὸ φωνάζουμε δυνατὰ· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.</p> <p>Ἔρσαναν μύρα μαζί μέ δάκρυα ἐπάνω στοῦ μνήμα σου οἱ γυναῖκες, καὶ γέμισε ἀπὸ χαρὰ τὸ στόμα τους, καθὼς ἔλεγον· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.</p> <p>Ἄς ὑμνήσουν ἔθνη καὶ λαοὶ τὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν μας, πού θεληματικά γιὰ χάρη μας ὑπέμεινε Σταυρό, καὶ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες στὸν ἄδη, καὶ ἄς προσκυνήσουν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή του, μέ τὴν ὁποία φωτίσθηκαν ὅλα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.</p> <p>Σταυρώθηκες καὶ θάφτηκες, Χριστέ, ὅπως θέλησες· ἀπογύμνωσες τὸν θάνατο ὡς Θεός καὶ Κύριος, δωρίζοντας στὸν κόσμο ζωὴ αἰώνια καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Ἀλήθεια, παράνομοι, σφραγίζοντας τὸν λίθο μᾶς ἀξιώσατε νὰ δοῦμε μεγαλύτερο θαῦμα. Ἔχουν τὴ γνώση (τό γνωρίζουν καλά) οἱ φύλακες. Σήμερα βγήκε (ὁ Χριστός) ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ ἔλεγον σ' αὐτούς οἱ Ἑβραῖοι· πεῖτε ὅτι ὅταν κοιμώμασταν, ἦλθαν οἱ Μαθητές καὶ τὸν ἔκλεψαν. Καὶ ποῖός κλέβει νεκρό καὶ μάλιστα γυμνό; Αὐτὸς ἀναστήθηκε μέ τὴ δική του ἐξουσία ὡς Θεός</p>
---	--	--

ταλιπών καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ ἐν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.

ἐγκαταλείποντας στὸν τάφο καὶ τὰ νεκρικά σάβανα. Ἐλᾶτε νὰ δεῖτε, Ἰουδαῖοι, πῶς δὲν ἔσπασε τίς σφραγίδες, αὐτὸς πού πάτησε τὸν θάνατο, καὶ δωρίζει στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀτελεύτητη (τὴν ἀτελείωτη) ζωὴ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινό. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.